

A meggy

Written by Mary Sandor

(Ahogy ezt Apu diktálta...)

Hosszú hetek benuult fekvése alatt a torontói kórházban mindig Bözsikém után sóvárogtam. Bözsike a feleségem, aki már lassan húsz éve viseli tisztos nevemet. A gyermekeim is mondták, hogy az intenzív osztályon, a friss embólia kábulatában mindig az Ő neve volt a számon.

Bözsike sajnos nem tudott velem jönni a nyáron Torontóba, így egyedül indultam el, hogy meglátogassam ott élő - már felnőtt - gyermekeimet, és számos unokámat.

Nemsokára megérkezésem után váratlanul rámtört ez az ijesztő, nagy betegség, és Bözsike a messzeségből, Budapestről aggódott és imádkozott értem. Eljött az idő, amikor az lett a családi határozat, hogy feleségem jöjjön ki hozzám, és legyen mellettem.

Útlevél, repülőjegy órák alatt el lett intézve a betegségem miatt való sűrgősségre utalva, és június második felében Bözsike megérkezett a torontói repülőtérre.

Kórházi nővérekfüggőnyt húztak a négyágyas szobában az ágyam körül, hogy egyedül, privátan várhassam Őt. Találkozásunk első perceiről nem szeretnék írni, had maradjon az kettőnké.

Később, mikor összejött a család az ágyamnál, Bözsike benyúlt táskájába, és diadalmasan azt mondta: "Nézd mit hoztam Neked! Meggyet, kenesei meggyet."

Hát persze ismét sírtam.

Egy maroknyi meggyet tartott felém, és előttem - mint a délibáb - megjelent Kenese minden szeretett szépségével.

Balatonkenesén, a falu feletti dombtetőn van a mi kis telkünk. Építettünk egy "weekend" házat rajta, kis faházat, melynek minden ácsa, páca a mi kezünk munkáját hirdeti. Rólunk büszkélkedik a bársonybordó futórózsa is, mely beborítja a ház oldalát.

Csend van ott fenn, nincs sok ember. Autóval csak nehezen tudunk feljutni a meredek dűlőúton, és amikor esik, akkor a nagy sárral kell vetélkedjünk. Egyenlőre még villanyunk sincs, és kútra kell járjunk a vizért, mégis nagyon fontos része lett életünknek az, hogy kijussunk Pestről a nyári hétvégeken, és élvezzük Kenese nyugalját.

Sohasem fogom tudni eldönteni, hogy mi az ami a legkedvesebb nekem ott. Látni az allatunk elterülő falu kora reggeli nyugalját, előtte a tükörsíma Balatonnal, vagy hallgatni az esti harangszót, mely felhallatszik a vízparti templomból, ahol egy bánatos, magányos Apának, annyi sok évvel ezelőtt egy - még fiatal - Bözsike azt ígérte, hogy megtanítja ismét élni, hogy győzedelmeskedni fog megint életünkben az energia mit e föld ad Nekünk, a munka, az ásás, kapálás általi a győzedelemben a buja fű felett.

A meggy

Written by Mary Sandor

Ültettünk sok gyümölcsfát, szeretettel neveltük őket, s a virágzó meggyfák büszke szépsége a balatoni tavaszok idején olyan látvány volt, hogy annál szebbet képzelni sem tudtunk. Előtte van amikor megérik a meggy, amikor szüretelünk. Mászunk, toljuk fel egymást a fákra, szedjük, és esszük a meggyet, és közben discsérjük, hogy ilyen sehol máshol nem terem. Majd cipeljük haza Pestre, csinálunk meggylét belőle, ami aztán éltető italunk lesz egész éven át.

"Vegyél a meggyből, - unszolt Bözsike - nem tudod elképzelni milyen nehézségen mentem át a vámon, hogy ezt elhozhassam Neked."

Aztán Ő és a gyerekek elmesélték nekem a "meggycsempészés" kis történetét. Itt le kell írjam, hogy engedély nélkül élelmiszert Kanadában behozni nem szabad.

Bözsike szerencsésen megérkezett a torontói repülőtérre, mely tény már magában is bámulatos, ha elgondoljuk, hogy egyedül ez volt az első külföldi útja, idegen nyelvek nem érdeklik, csak magyarul beszél, és a repülőútja átszállásos volt.

Percnyi pontossággal, magabiztosan szállt le a repülőgépről Torontóban, ahol már a gyermekeim várták, hogy hozzák Őt gyorsan hozzám a kórházba. A fiam segítségével, és tolmácsolásával Bözsike útlevelének átnézése gyorsan és simán történt, de azután még át kellett menjen a vámon, ahová a fiamat nem engedték kísérni, mert ott csak az érkezett utasok tartózkodhatnak.

"Ez csak pár perc - mondta a fiam - aztán majd kint várunk a vámkiárat előtt."

De eltelt félóra, óra is talán, és Bözsike nem volt sehol. A többi utas már rég kijött, és elment, s a reptér, - a legközelebbi gép megérkezéséig - szépen elcsendesedett. Gyermekeim idegesen rohangoztak egyik kijáratról a másikig, keresve Őt, míg végre Bözsike megjelent, bőröndjét cipelve, a szabad kezében maroknyi meggyet tartva.

"Hát képzeljétek...." - kezdte a kommentárt.

A vámellenőrzési helyet könnyen megtalálta. Bőröndjét a pár, otthon gyorsan bedobált holmijával a pultra tette, azért, ha esetleg meg akarják nézni, hogy mit hozott. De a vámtiszt, akihez Ő került, minden bizonyossággal nagyon értett a mesterségéhez, mert a bőrönd tartalma nem érdekelt, vámtiszt bölcsessége ismerte a gyűrt ruhák történetét, hanem egyenesen Bözsike retiküljére mutatott, hogy azt nyissa ki. És ott, a retikülben, átlátszó kis neylonzacskóban lapult a pár szem meggy.

A vámos intett Bözsikének hogy vegye ki a zacskót a táskából, aztán Ő átvette, feltartotta a magasba, forgatta, és nézegette. Bözsike szerint olyan hangokat hallatott, mint hajnalonként a magyar kakasok, miközben kérdő, és vádoló tekinteteket vetett Rá.

"Csak egy kis meggy, - magyarázta feleségem tökéletes budapesti magyarsággal, - nem tetszik talán ismerni a meggyet?"

Úgy látszott, hogy nem, mert átvitték Bözsikét bőröndöstől, meggyestől, egy másik asztalhoz,

A meggy

Written by Mary Sandor

ahol több vámtiszt szétgurította, és gyanúsan piszkálgatta a meggyet, és közösen kukurékolva tagadólag rázták a fejüket.

"Saját termés, még spré sincs rajta," - védte feleségem a gyümölcsöt.

Mindhiába, mostmár nagyon szigorúan magyaráztak valamit Bözsikének, aki végül is megértette, hogy ez nem tréfa, a meggyet itt kell hagyni.

De a magyar vér nem víz, - Bözsike dühbe gurult.

"Hát úgy néz ez ki, mintha kábítószer lenne?"

Az érzelmek skáláján minden hűrt megütve, - úgy szépen magyarul - elmondta a mostmár csendesen bámuló vámtiszteknek az életünk történetét, a szép kenesei napokat, az én hirtelen, Kanadában utolért szívinfarktusomat, majd a bénító agyemboliát, az Ő otthoni aggodását, a nagyon várt, és egyben lelketriasztó telefonhívásokat, az idegcsillapítókat. Beszél a táviratról, mellyel rohant otthon az illetékes szervekhez, beszélt a repülőjegy, és az útlevel sürgősített beszerzéséről, a munkaadója által engedélyezett hirtelen szabadságról, a lakás gyors lezárásáról, ahol az utolsó körülnézésnél észrevette a hete szedett meggyet.

"Ebből viszek Pityunak - gondolta. - Egy kis hazait. Egy kis emlékeztetőt. Egy kis ízt. Viszem Neki Kenesét. Viszem az életünket. Hogy visszahúzza.

"Dehát ez itt bûn? Ez itt a vétkes, a maroknyi meggy, ebben az elkábított, bombarobbantó, terrorista világban?"

"Na itt van, nesztek, egyétek meg. - fejezte be Bözsike, és a vámosok felé tolt a meggyeket, arcán az előbb elmondottak érzéseinek játékaival.

S mint ahogy írtam korábban, a vámtisztek bölcsek. Megértették. Megértették, mert szépen, óvatosan visszatették a meggyeket a neylonzacskóba, Bözsikének átadták, még egyet kettőt kukurékoltak, mostmár kedvesen, biztosan, kellemes kanadai tartózkodást kívántak Neki, mert itt így szokás.

"Vegyél," - kínált feleségem a kórházban, és gyermekeim is kórusban unszoltak, de az én ajkam nem nyílt, karom nem mozdult, és kóstolni még nem volt erôm. Csak néztem a meggyet, és az asszonyt aki hozta. Éreztem, hogy az Ő segítségével fel fogok még kelni a betegágyamból, és vissza fogok még jutni a hazámba. Néztem a gyermekeim, és unokáim, akik körülállták ágyamat, és tudtam, hogy szeretetünk áthidalja a világot, hogy minket a távolság nem elválaszt, hanem összeköt.

És akkor, örege és bénán, otthonomtól több ezer kilométerre, analfabétán az idegennyelvű kórházban rájöttem, hogy mennyire szerencsés vagyok.